

פרוטוקול מס' 44/ב

מישיבת ועדת החוץ והביטחון, חוק הסופטים
שהתקיימה ביום ד', י"ח בתמוז תשי"ג (1.7.53)
בשעה 8.30

ש.ה.

- השתתפו:
- ט. אונא - היו"ר
 - ב. אזוליה
 - ע. איכילוב
 - ט. אסף
 - ט. בגין
 - י. בדר
 - ד. בר רב הא"י
 - ש. הלל
 - י. הררי
 - ז. ורהפטיג
 - נ. חת
 - ט. לורנץ
 - י. קליבנוב
 - י. שפירא

- נעדרו:
- ב. אבניאל
 - ט. ארם
 - ת. טובי
 - י. כסה
 - ק. לוז
 - ע. מיסון
 - ט. טנה
 - ח. רובין
 - ד. שני
 - ט. קטיס
 - א. חבורי

- סוזמנים:
- פ. רוזן - סר הסופטים
 - ח. כהן - היועץ הסופטי
 - א. ירין - המינה ליוע, הסופטי

ס ו ב ר - - - - -

חוק הסופטים, תשי"ג - 1953

היו"ר ט. אונא: אני פותח את הישיבה.
היום נדון בחוק הסופטים. מבקש את
אבר הכנסת שפירא, שכיהן כיושב-ראש ועדת המינה ליוע, שספלה בחוק זה,
לספור דין וחשבון.

י. ספירא: עלי לאיין מי סלחתי מקורו של יונג-רוט ועדת המטה
לחוקי יסוד, אשר הנוסח בר-יהודה, יועדו בגלל
סחלתו. בני רובה להתקן בהזדמנות זו כדי לאולי לו אחולי רכונה סלטה,
וחזרה סחיה לעבודתו.

ועדת המטה קיימה מסדר לה קטן של יציבות לדיון
בענין זה, ולסביבת מונחה המטה כפי שהיה עובדה על ידה. למטה פעטים מסד
הענינים שלגביהם בתגלעו חילוקי דעות בין חברי הוועדה. אייין את
חילוקי הדעות קיימים לגבי כל אחד מן הסעיפים, במידה וזה קיימים.

סעיף 1

י. ספירא: לגבי סעיף זה אין כל חילוקי דעות. בני רובה
רק לאוסיף כי הועדורה ימלא בצוגע לפני סוגי פקידינו:
המלאים תפקידים שיפוטיים: הפקיד המסדר את עניני הקרקעות, ורוט
הפטנטים. היה ברור על כך בוועדה, ואלה שהבינו לכלול בני סוגים אלה
של פקידים בחוק הסופטים חזרו בהם מהצעתם, לאחר שר הסופטים הודיע
כי הוא סנה ועדה סגורה את השאלה הכללה.

ח. כהן: עלי לאיין כי ועדה זו כבר בתמנה.

ע. איכילוב: היו לי הזדמנויות רונות להיכונח בטהות תפקידו
השיפוטיו של הפקיד המסדר את עניני הקרקעות. בני
רובה לומר כי תפקידו אינו נותן סמפקיד סופט בבית סטט סחוזי, ואיני
סבין סהוע סצטה הוועדה לנכון שלא לכלול אותו.

י. ספירא: זו איתה גם דעת הוועדה, אך התברר שזה לא יוכנס
האמת לכך גם אינו בחוקים הנוגעים לתפקיד
של פקידים אלה - המלאים גם תפקידים מדעיניים שיפוטיים - תיבאר שהם
כל מפורט למלא תפקידים. למיין סיבה שר הסופטים ועדה סחציע התמנה
כל החוקים הנוגעים לעבודה הפקידים בסוגי סוגים אלה, להעביר סעמד של
סופטים למלאיהם. הכוונה היא שבסופו של דבר יחולו כל הוראות החוק
הזה גם על הפקידים מסדרי הקרקעות וגם על רוט המסופטים.

הוחלט: לאחר את הנוסח הב"ל של הסעיף.

ה יציבות לי. הררי, המציע לבוסף
סעיף קטן (ד) להכללת הפקידים
מסדרי הקרקעות.

סעיף 2

י. ספירא: בסובח "במסללת ארץ ישראל", המוכיע בטעיף קטן
2(ב)2, הכוונה למסללת אמנדט. סהותו של תפקיד
שיפוטיו או תפקיד שיפוטיו סחור, ייקבע על ידי שר הסופטים. הוסכה ידבריה אלה
ייקבעו בחוק באופן עקרוני, כך שלא יהיה דיון בכל סקרה לגופו.

סעיף קטן 2(ג) מכון לקרה של סופט סכיהן
בחז"ל, ולא כיהן בבתי סופט בארץ. כמו כן הכוונה ליוריסט גדול שלא
כיהן כסופט כלל, ודעת הוועדה חמה סבה אדם כזה יכול לכהן כסופט בית
הסופט העליון.

ס. בנין: ראשית כל בני רובה להציע לסחוק את הסלים
או במסללת ארץ ישראל, ולכתוב בסקוטן
"או בארץ ישראל לפני קמת הסדינה, כוונתי להימנע מהכנסת הסובח" מסללת
ארץ ישראל" לתקנה ילגו, כסדר הכוונה היא למסללה הסנדטורית הזרה.

לפני המיין. בני. י. ספירא.

לעצם העניין אני מציע לקבוע תנאי נוסף לאמלה יבקבעו בסעיף 2(ב), והוא: שדות של שבתיים בתוך יופט. כוונתי היא לעורך דין לא יוכל להתפנות יופט בית המפט העליון, מבלי שיהיה לו תחילה נסיון של שבתיים לפחות כיופוט בישראל. בית הדין הגבוה לצדק הוא גם בית משפט לערעורים. יש חשיבות לכך שבערעורים ייקולאדט בעל נסיון בפסיקה, הסכיר את המציאות בבתי המשפט, אני חושב כי זהו תנאי חשוב למען יעילות פסקי הדין של בית הדין הגבוה לערעורים.

ז. ורהפטינג: אני מציע להוסיף בפסקה 2(א) את המלים "או כדיין בבית דין רבני".

ד. בר-רב-חאי: אני רוצה לחדש גם כאן התנגדותי לסעיף קטן 2(ג), ואני מציע להסיר אתו. אני שולל אפשרות לטנות יופט לבית המשפט העליון, רק על סמך ידיעות או רפוטציה, גם אם הם מעולים ביותר, באם אותו אדם לא עסק בעריכת דין בארץ, או לא כיהן כיופוט בה.

ב. חת: אני רוצה לראות את היו הטבות מצד היופטים ביחס לסעיף זה, ואם היתה הטלצה מצדם על אפשרות של סיווג שנות נסיון אחדות במקצוע עריכת הדין ושנות נסיון אחדות כיופוט.

ביחס לסעיף הנוגע לסיפא סובהק, אני רוצה לראות מדוע נטקה המלים "אם כיהן כיופוט".

ער הממשטים פ. רוזן: אני רוצה לראות מדוע לא נתקבלה באותו סעיף קטן ההוראה שהוצעה על-ידינו, שמינוי לפי סעיף זה יהיה טעון אישור פה-אחד של כל חברי ועדת המינויים.

י. ספירא: ועדת המינוי שמעה חוות דעת מפורטת של היופטים, והניסוח האחרון של הסעיף, כפי שהוא סובח לפניכם, הובט גם לידיעתם. במידה ויש להם הערות, אביא אותן בפני הוועדה.

ביחס לתנאי של התפנות בבית משפט לגבי אנשים שלא עסקו בעריכת דין, חשבה הוועדה כי הדבר אינו רצוי שתוך שני נימוקים: א. שנים שלא ייחסו להתפנות זו ושיבות גדולה כשלעצמה; ב. שנים שעל ידי כך עלולים לחסום את הדרך לבית המשפט העליון בפני מספר אנשים שמינויים רצוי מאד. אנשים אלה אינם מוכנים לעזוב את ההוראה באליברסיטה חיובה או באוניברסיטה העברית, או תפקיד חשוב במחלקת החקיקה, רק כדי להתפנות בסיון תקופה סטוייסת בעבודת בית המשפט. ועדת המינויים תבחן כל מועמד לגופו ביחס לאיכותו. כאן נקבעו רק התנאים המינימליים ההכרחיים.

אשר לסיווג כמה קווליפיקציות, הרי הצעה זו שנות-מה לא נתקבלה, אני כולעצמי איני מתנגד לסתן אפשרות כזאת.

ההגדרה "או במסגרת ארץ ישראל" באה, שנים להתכוונו לתפקיד בידות הטכניקאן קמה לומר כי אין להחשיב באותה מידה תפקיד של "יוריסט קאונסלר" בבנק או במועצת משפטים. אולם על ידי כך איינו מרחיבים מאד את הטגרת ולאן דוקא לצד הטוב. תפקיד טיפטי במירות מנת ישראל הוא מוטג ברור למדי, וברור עוד יותר הוא המוטג "או במסגרת ישראל", כי אנו מכירים אישית את האנשים המועטים שרתו בשדות מסגרת המנדט. אנו כולעצמי לא הייתי רוצה לקבוע מטגרת תכלול יותר מאשר את האנשים שעבדו ב"ליגל דיפרטמנט" של מסגרת המנדט.

אני מבין לכוונתו של חבר הכנסת ורהפטינג, אך לא להצעתו. ודאי שאין לומר כי דיין בבית דין רבני נופל ברמתו

אין לי ספק שכאשר נדרון על סינוי יופסטי לבתי דין רבניים, הוא לא יסכים שיפנו לכהונה זו יופט כחוזי, מפילו אם כיהן עיריט שנה. יתכן שאחרי רצפציה ניכרת של המפסט העגרי לתוך חוקי הידינה יוכל הדבר להתקבל יותר טאטר היום. אולם השכלה מעטיקה במשפט העברי ונסיון שיפוטטי בבית דין רבני, אינם יכולים ליסס כיום קווליפיקציה יחידה לסינוי יופט בית המפסט העליון.

הקונצפציה יביטט חבר הכנסת בגין, כי לא יוכל אדם להתסנות יופט בבית המפסט העליון גם אם כל סמולותיו מזכות אותו לתפקיד זה, רק משום שלא כיהן לפני כן בבית משפט נמוך יותר - אם נקבל קונצפציה זו, נחבל במידה רצינית באפשרויות המינויים. דרישה זו גם עומדת בניגוד לנסיון שהיה לנו עד כה. מבין שופטי בית המפסט העליון כיום, רק אחד היה שופט לפני קבלת מינוי זה, ולמרות זאת יש לנו בית משפט עליון שרמתו אינה נופלת כלל מזו הקיימת במדינות גדולות בעולם. נוסף על כך, אותם האנשים שכל אחד מאתנו רוצה היה לראותם בבית המפסט העליון, אינם שופטים; חלקם עורכי דין וחלקם מרצים, ועל ידי הגבלה כזאת לא יוכלו להתמנות לעולם. חנאי כזה אינו קיים גם בטאר הארצות שנוהגים להביא דוגמא מהן.

אשר להתנגדותו של בר רב האי לסעיף קטן (ב), צריך להביא בחשבון כי עלולים להיות משפטאים מובהקים מקרב היהדות בעולם, שאפשר יהיה אולי לשכנע אותם פעם כי יסכימו לקבל על עצמם מטרה של יופט בית המפסט העליון ולעלות ארצה. אם לא יהיה סעיף מיוחד המאפשר זאת ותידרש מהם אותה תקופה של נסיון בארץ, אין ספק שהם לא יעשו זאת ולא יעלו.

לגבי מספר הקולות הדרוש בוועדת המינויים לצורך מינוי לפי סעיף קטן (ג), השכנו שאם הרוב הגדול של ועדת המינויים מטוכנע כי מועמד מסויים ראוי מכל הבחינות להתמנות, אין עובדת התנגדותם של אחד או שניים מבין חברי הוועדה צריכה לבטל את המינוי. אפשר, כמובן, לחזור להצעה הקודמת.

ח. כהן:
בקשר להשגותיהם של חברי הכנסת בגין ורהפטיג על הפיסקה "או בממשלת ארץ-ישראל", שבסעיף קטן (ב) (2), הרי אני מציע לכתוב במקום מליח אלה את המליח "או בטרות משפטי אחר". זה יאפשר לטר המשפטים להציע לוועדת המינויים מועמד שטר כשופט בארץ אחרת, לאחר שהוא יוצא תקנות מתאימות המאפשרות זאת.

מ. בגין:
אני מוכן להצטרף להצעה הזו של ורהפטיג, באם יסכים להוסיף את המליח "והוא בעל השכלה משפטית כללית", באשר בית המפסט העליון דן בעניינים שלל בעקר.

ו. ורהפטיג:
אני מקבל זאת בחור הצעה אלטרנטיבית, באם לא תתקבל הצעה. הנמקתי היא שמי שרכש לו נסיון בשיטת משפט אחת, יהיה משפטאי טוב לפי כל שיטה משפטית. שנית, חמיד מדובר על הצורך לעשות רצפציה - במידת האפשר שלמה ובמידה שהדבר בלתי אפשרי הרי רצפציה חלקית - של המשפט העברי. ברור שדבר זה לא יוגשם אם בין המשפטנים בארץ לא יהיו אנשים הבקיאים במשפט העברי, הן בין המחוקקים והן בין השופטים, שיכניסו אלמנטים עבריים מקוריים למשפט במדינת ישראל. אין לחשוש מהיעדר ידיעה במשפט הטובסטנטיבי אצל תלמידי חכמים אלה, כי אין דבר קל יותר לגביהם מלרכוש לעצמם ידיעות אלו.

הוחלט: 1. לאשר את יוסח סעיף 2 (א) ולדחות את הצעתו של ז. ורהפטיג להוסיף בסוף הסעיף את המליח "או רדיין בבית דין רבני", ואת הצעתו האלטרנטיבית של מ. בגין להוסיף את המליח "או כדיין בבית דין רבני", ובלבד שיש לו השכלה משפטית כללית.

הסתייגות לז. ורהפטיג;
הסתייגות אלטרנטיבית למ. בגין וע. איכילוב

2. בטענת קטן (ב) (2) יבוינו במקום המליח
"או בממשלת ישראל" המליח "או בשדות אחר".

3. לאשר את נוסח טענת קטן (ב) (3) ולדחות את
הצעת ז. בר רג הנל למחוק טענת ז, ואת
הצעת נ. חת להוסיף בטופו את המליח "שכיהן
כדומט".

סעיף 3

בטופ טענת קטן (א) אני מציע
להוסיף את המליח "או כדיין בביח

ז. ורהפטיג:

דין רבני".

הוחלט לאשר את נוסח טענת 3 ולדחות את הצעת
ז. ורהפטיג ביחס לטענת קטן (א).

הסתייגות לז. ורהפטיג;
הסתייגות אלטרנטיבית למ. בגין וע. איכילוב

סעיף 4

י. שפירא:
בוועדת המענה הועלו טענות אם
שנה אחת של התעסקות. אי.ז; כאמור,
היא מטפלת. אולם מאחר לוועדת המינויים תדון בכל מקרה לגופו, הוחלט
להסכים לנוסח זה.

הוחלט לאשר את נוסח טענת 4.

סעיף 5

י. שפירא:
לדעת כל חברי הוועדה שדנה בכך,
צריכה מלטה גורמים למלא תפקיד במינוי
סוכנים: נשי המדינה המסמל את העם ונותן בטמו את המינוי לטופט,
ושני גורמים הלוקחים חלק מעשי במינוי - שר המשפטים וועדת המינויים.

אליבא דכולהו אריך שר המשפטים להציע לנשיא
המדינה לאשר מועמד מטויח שהוסכם על ידי ועדת המינויים. השאלה
הראשונה הינה מי מציע מועמד לדיון בוועדת המינויים, או אפילו מי
קובע איש צורך במינוי. הדעה הכללית הינה ששר המשפטים מחווה דעתו
אם יש צורך במינוי. ביחס לטמכות להציע לוועדת המינויים מועמדים,
היו דעות שונות. לפי דעה אחת יכול שר המשפטים להציע מועמד או
מועמדים. לפי דעה שניה - בה נוקטים בחוק רב שופטי בית המשפט
העליון - צריכה זכות זו להימסר לשר המשפטים ולנשיא בית המשפט
העליון. דעה שלישית אומרת שכל חבר ועדת המינויים יוכל להציע מועמד,
כי מאחר שיהיה דיון לגבי כל מועמד, צריך לפחות לאפשר הצעת מועמדים
שונים, כדי למנוע חלוח אנטכלוסיגיה בדעתו של שר המשפטים והערכתו.
שופטי בית המשפט העליון מתנגדים לה ניק זכות זו לכל אחד מחברי
ועדת המינויים, כי הם חוששים שענין זה עלול להיפתך לענין של
מקח וממכר פוליטי. אולם כדי לא להשאיר את הדבר בידי שר המשפטים
בלבד, שיכול לא להציע מועמד מטויח מתוך איזה נימוק פטול ועל ידי
כך אפילו לא יובא הענין לדיון - תימסר טמכות זו גם לנשיא בית המשפט
העליון, הנמצא במרכז החיים השפוטטיים של המדינה. אלה השוגלים
במסירת טמכות זו לשר המשפטים בלבד טוענים, כי אין להכניס לבית המשפט
שופט אשר הממשלה מתנגדת לו בכל חוקף, אם כי קיימת אי תלות של הרשות
השופטת.

אם מתקבלת הדעה שזכות ההצעה תהיה נתונה בידי שר המשפטים בלבד, או אפילו לנשיא בית המשפט העליון נוסף לשר המשפטים - איך הקום להעניק לשר המשפטים זכות ווטו. אולם אם זכות זו תינתן לכל אחד מחברי הוועדה, נשאלת השאלה איזו זכות יש לממשלה. ביחס לכך היו שתי הצעות: 1. להעניק לשר המשפטים זכות ווטו המבטלת מועמדות שנתקבלה בוועדת המינויים; 2. לאפשר למנוע לשר המשפטים להתנגד, אך אם ועדת המינויים דנה שנית בענין ומחזקת החלטתה ברוב מיוחד (שני שלישים או שלשה רבעים), הרי אין שר המשפטים יכול לעכב.

על שיקולים אלה השפיעו כמובן ההערכות לגבי הרכב ועדת המינויים. ביחס לכך היתה דעה קיצונית שלממשלה ולכנסת אינה צריכה להיות כל נציגות הוועדה, על מנת להוציא משיקולים גורמים מפלגתיים ומדיניים. אמנם, זו היתה דעת יחיד. דעה שניה אמרה כי השופטים אינם צריכים להיבחר מבין אנשים מנותקים מן המציאות במדינה, ואם כי אינם צריכים לקבול שיקולים מדיניים, הרי בכל מינוי צריכה לבוא לידי בטוי דעת העם, שקבע גם את הרכב הכנסת. על כן איך הכנסת צריכה למסור את כל הענין לשיקול דעתה של גורמים אחרים. דעת הרוב היתה שגם הכנסת וגם הממשלה צריכים להיות מיוצגים בוועדת המינויים.

בין שאר הגורמים מהם תורכב הוועדה, יש לציין גם חבר הפקולטה למשפטים של האוניברסיטה העברית, שיתמנה על ידי פקולטה זו. היתה דעה שהפקולטה למשפטים עדיין אינה בעלת נטיון ווחק מספיק כדי לשגר נציג לוועדה כזאת. דעה אחרת היתה שעל ידי כך יחוזק מעמד הפקולטה ובמשך השנים ימלא מעמד זה גם תוכן מתאים יותר. השופטים וגם עורכי הדין שהופיעו בפנינו התנגדו לשיתוף הפקולטה, אך שיקול הוועדה היה בעיקר ביחס לתרומה שעלול יהיה חבר זה לתרום בעוד שנים מספר.

ויכוחים סוערים נתעוררו ביחס לשני חברי נוספים של הוועדה: היועץ המשפטי לממשלה ועורך דין העובד במקצועו. השופטים מתנגדים לארוף היועץ המשפטי מאחר שהוא ראש התביעה הכללית, ומהווה צד מעוניין ברובת המכריע של המשפטים המחנהלים בשר המשפט. יש גם להניח שלחברותו של היועץ המשפטי בוועדה יהיה משקל רב בגלל בקיאותו במציאות המשפטית, ומאחר שהוא או שליחיו מופיעים יום-יום בפני השופטים בתביעות שונות, לא ראוי לשופטים שהוא יהווה גורם ממינויים. עד כמה שדרגת השופטים נמוכה יותר, התנגדותם תקיפה יותר. מבחינה הגיונית חל נימוק זה גם על עורך הדין שיהיה חבר הוועדה. ישנם הסוברים כי על ידי כך נוחטים לעורכי הדין בכלל מעמד חשוב מדי בבתי המשפט. הנימוקים בעד היו, שאין המדינה יכולה לוותר על ידיעותיהם המעשיות של היועץ המשפטי ושל בא-כזה עורכי הדין, לגבי המועמדים השונים העלולים לבוא לדין בוועדת המינויים. כל שאר החברים בוועדה, נציגי הכנסת, הממשלה והפקולטה, יכולים להחליט על מועמד שמבחינת הקווים יפיקציות יהיה בסדר גמור, אך באופן מעשי יהיה חסר כל יכולת שיפוטית מעשית: זאת יכולים להעריך רק עורכי הדין והיועץ המשפטי. לדעת יש בחשש אלה גוזמא רבה מאד.

מ. בגין: לגבי הרכב הוועדה יש לי הצעה יסודית והצעה אלטרנטיבית: א. ועדה מורכבת מ-11 חברי ובתוכם חמשה שופטים, שני חברי כנסת, שני נציגי הממשלה, נציג עורכי הדין ונציג הפקולטה למשפטים; ב. נשיא בית המשפט העליון, שלושה שופטים, שלושה חברי כנסת, שר המשפטים ונציג עורכי הדין - סך הכל תשעה חברים.

התנגדותי להצעת הוועדה מכוונת לשתי נקודות: א. צרוף היועץ המשפטי; ב. ההרכב הכללי. לדעתי אין להשוות את צרופו של היועץ המשפטי, לצרוף נציג עורכי הדין. התנגדותו של שופט לגבי עורך דין מסויים, ודאי לא תשפיע על עמדת נציג עורכי הדין, מה שאין כן לגבי היועץ המשפטי המיוצג על ידי אנשים שונים במשפטים רבים מאד. חמיד עלולה להתעורר בצבור הרגשה ששופט - המעוניין בדרך הטבע בהעלאתו - נהג במשפט מסויים שלא לפי מידת האבטולוטי, אם על ידי כך שנענה יחר על המידה לתביעה, על ידי כך שלא נענה לה במידה מספקת, כדי למנוע חשד; בשני המקרים תהיה ליועץ המשפטי, בתור חבר ועדת המינויים, השפעה על הרשות השופטת. יחכן שלא יהיו כלל מקרים כאלה, אולם צריך למנוע יצירת הרגשה בצבור שתעריך כך את הרשות השופטת.

אשר להרכב הכללי כפי שהוצע על ידי ועדת המשנה, הרי יש לממשלה רוב: שני שופטים, שני חברים כנסת והיועץ המשפטי. אם הכוונה היא לתת לאותו רוב שהרכיב את הכתובת הגניינת בכנסת, שהרכיב את הממשלה ומינה את היועץ המשפטי, רוב מוחלט גם בוועדת המינויים, הרי אני מאיש לוותר על ההסדרה ולמסור את מינוי היועצים לידי הממשלה באופן ברור. אני מאיש שהרוב יוותר על שמכות זו, למען הכרת העם ובטחונו בלי-תלות היועצים, כיום שעל ידי החקיקה בכלל הוא מבטל את טמנויותיו למען אפסר ביטוי לכל החלקים בעת.

בהרכב הוועדה לפי הצעתי, הרי ניתנת תמיד

אפשרות - גיין שתקבל ההצעה על המשנה שופטים ובין שתקבל ההצעה הקובעת שלוש שופטים - למנות לחפזיו זה ל- רק. ה שופטי בית המשפט העליון, אלא גם שופט בדרגה שבה יליטה המינוי. על ידי התחפפות שלוש חברי כנסת, אפשר לקוות כי מנימוקי הגניינה אבורית יטכיה הרוב שאחד מהם ייבחר מבין סיעות המיעוט, כדי שמשפר חברי הוועדה לא יהיה זוגי, אני מכון לוותר בליה בררה על נאיג הפקולטה, יח כי רוצה הייתי לשתף גם אותו.

ד. בר רב האי:

אינני חומך בהנחת אי התלות עד אבטורדות. הירות המשפטי אינו אריך

להיות מנותק מן הנעשה במדינה ולהיות בלתי תלוי בדלתהאבור ומן המתרחש בבית המחוקקים. זהו גבול כן יחיד האפיקים בהם מתבצרת המדינה; אני רוצה אותו כאפיק מקביל ולא חוצה. אינני חושש מכך שבתי המשפט בארץ יורכבו על ידי הכוחות האחראיים למדינה.

כן איננו נראים לי הנימוקים נגד ארוף היועץ המשפטי או נאיג שורכי הדין. ליועץ המשפטי יכולה להיות השפעה גם אם איננו חבר בוועדת המינויים, כך שאם קיים חשש, אין לו גבול. אולם לגבי נאיג שורכי הדין, אין אני חושב שהרוב צריך להיבחר על ידי הסתדרות שורכי הדין, שהחברות בה איננה חובה, ומששת זירה של אינטרסים שונים. לעומת זאת המוצעה המשפטית מתמנה על ידי שר המשפטים ומורכבת בעיקר משורכי דין שהוצעו על ידי הסתדרות שורכי הדין. אני מאיש שהבחירה תהיה נטונה בידי אלה מחברי המוצעה המשפטית שהם שורכי דין ממקצועים ולא שופטים או עובדי הירות המשפטי. כן אני חושב צריך לחייב את המוצעה המשפטית לבחור באחד מחבריה דוקא.

אני חושב כי אין לתת לשופטים עצמם רוב בוועדת המינויים - דבר המתקבל מתוך ה עתו של חבר הכנסת בגיין.

י. הררי:

כל הטענות נגד היועץ המשפטי כחבר בוועדת המינויים, אין לתת מקום אם מביניה נכונה את הפקידו של היועץ המשפטי במדינה. הוא אינו תלוי בממשלה, כי אם חייב רק ליפץ לה עצום משפטיה, העומדות לעתים בניגוד לצוניה. יתכן שאין צורך ביועץ משפטי, אולם אם מוסד כזה קיים, אין שום ליטול מניו אחד התפקידים האלמנטריים - השתתפות בוועדת מינויים. גם השותפים -ל השופטים ביחס ליועץ המשפטי אינה יכולים להתקבל, כי שופט המושפע מגורם כזה, אינו יכול לשפוט בדרך כלל.

ביחס להרכב הוועדה, הרי גם המוצע על רוב ומיעוט - אם כי אינני רוצה לקבל גישה כזאת - הרי ברור שמגיע לרוב במדינה להיות מיוצג בהם גם בוועדה, ואין שום שדוקא בוועדה זו ייתפך המיעוט במדינה לכוון המכריע. אולם כל הכוונה איננה ליצור רוב או מיעוט, אלא להרכיב ועדה מאנשים שהנחות לסגוללתייהם האישיות זכו לאמון. שידעו מה משמעות אי-תלות בממשלה.

הצעתי היא שבוועדה יהיו שני שורכי-דין, אך כדי לא ליצור מספר סוגי, אני מאיש ליהין שלשה שורכי דין - כלומר 11 חבריה בוועדה. זהו איבור מאורגן שאין לחשוש בו בנטיות לא מקצועיות. את לא שתקבל הצעה של שלוש שורכי דין, אני מטכיה להגדיל את מספר חברי הכנסת לשלושה. אני חושב שהרכב כללי כזה מבטיח בהחלט שהמינויים ייעשו על שהות ההערכה האישיות של המועמדות חוץ שמירה על אי-תלות בתי המשפט.